

MAROS MELLÉK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 frt
Mártus 15-től év végéig 3 frt
Negyedévre 1 frt
Megjelenik minden vasárnap

Felölős szerkesztő és kiadó
VÁTZY JÁNOS

Szerkesztőség és kiadó-hivatal
KORONA VENDÉGLŐ 7. sz.
Hirdetések olcsón számíttatnak.

EZER ÉV.

Ezer év egy nemzet életében! . . .
Történelem, miként tekintsen be azon párányi nemzet hasábjaid közé, mely fennállásának egy ezred évét ünnepelheti meg? Véres napok, rabigák, pusztulások, pallasok, bitók nyomai látszanak a hasábok lapjain s a magyar nemzet él s Buda ormán a magyar zászlóját lengeti a szél, intve nemzeteket a hazaszeretetre.

Ezer év fennállását jubilálja meg rövid idő múlva a magyarhon gyermeke, mert egy édes anya névünnepe lesz az, melyen a gyermeki szív szeretetét kiönti minden nemes kebel s esókjaival halmazza el azon ölelő kart, mely ezer éven át kebelén hordozta őt s táplálta ön vérével. — Egy édes anya névünnepe lesz az, azon ünnep, melyet őseink a Don és Kaspiun téreiből kijöve, győzelem vérrel kereszteltek meg a Kárpátok bércein. S ezen névünnepe be van jegyezve sokféle betűkkel a szívbe s ezen név: Magyarország.

Oh! hány nemzet dőlt le, hány trón omolt össze azóta és a nyugot eme bástyája annyi sok vészeken átevezve, nemcsak él, de emelkedik, virágozik a tudomány, művészet, ipar, kereskedelem és gazdaságban.

Magyarország ezer éves fennállásának megünneplésére készül a nemzet nem sokára. Megszólalt erre a harang felhívó szava, bizottságok alakulnak s a haza minden gyermekének szívében gyorsabban lüktet a vér eme szóra, mert látja boldogulni honát, nemzetét s benne önmagát. — Az erőt ki a küzdelmek rettentő tusáiban békóba verte a magyart, gyengül s bágyadtan néz körül összezsugorodó birodalmán, míg a másik összeomlott nagyságának temetője fölött virraszt »a néma éjszakában,« s Isten oltára előtt térdre hullva kéri szabadságának egyetlen foszlánya vissza nyerhetését, míg az annyiszor meggörnyesztett magyar hazája, egy ezer év után, szabadságának teljében ringatja gyermekeit vallás- és nemzeti külömbőség nélkül, mert boldog a haza s eme boldogságában förösztli gyermekét is.

Ugyan, micsoda erő volt az, mely így fenntartani tudta? — Nem más mint a hazaszeretet, a kölesönös méltányosság s a szilárd jellem.

Szívébe vésődik a haza földjén a magyarnak születésekor a honszeretet, mert első táplálékában beszívja az anya haza iránti érzelmeit; első dadogásában

a hazafisziv dalát töri; első éljenében a multak dicső napjait emlegeti s kora, növése, megérleli benne Kuthy ama szép szavainak igazságát: »A rossz polgár vétkesebb az anyagyilkosnál; ez magát teszi árvává, az millió anyjának ássa sirját.«

Ily szeretettel táplált és bíró nemzet tartja fenn a hazát s ez ünnepelheti meg a fennállás ezredik évét.

A legelső magyar ember, népeinek szerető atyja érzi át elsőben is a honszerelmet s megadja kedvelt népének a jelt az ünnepélyre, midőn a Phanthéon helyéül kiszemelt, avagy óhajtott Gellérthegyet átadatja a fővárosnak, hogy ez uton létesülhessen a nemzet magasztos szándéka s lerombolhatja a citadellát, mely a király- és alattvaló szívében fájdalmas érzést ébreszt; s teszi ezt, mert látja magyar népének szívében az igaz honszerelmet égni s mert tudja, hogy alattvalóinak szívébe szól minden kegye. S »A mely király hű népének szívében, mint trónusán ül, győzhetlen az,« mondja Vörösmarty.

Eme kölesönös szeretet király és nemzet között, a ragaszkodás a hazasz. földjéhez s a magyar tündöklő ne-

A „Maros Mellék” tárczája.

A drága hordó.

Szerelmes a Kóbi gyerek szörnyen s így nem is volt csoda, ha át-át kukucskált a szomszéd pintér udvarába, hol a szép fiatal menyecske nem egyszer dúdolgatta el azt az akkori új nótát:

„Sárga rézből van a fokosom
A szomszédba jár a kakasom.”

Az átpislogatást azonban nem elégette meg már később Kóbika, hanem, átsuhanai is szeretett volna; de mikor hiányzott a menyám.

Hm! . . . talán azért csapták ki a gimnasiunból a gyereket, hogy ne lett volna elég sütnivalója! Kifundálta ő, szépen a dolgot. Taticájának, az öreg Szennyeknek, — amint a poták nevezték — nagy vegyeskereskedése volt a buzapiacz sarkán s ott bizony nem egy hordó fordult meg az udvaron.

Ezeknek a baján kell hát segíteni, hogy a Kóbikának ne legyen baja. S ezt, egy-két abroncs lepattanásával könnyen előidézte a szerelmes vitéz s csakhamar volt ok az átmenésre.

S ez így ismétlődött naponta.

Az öreg Szennyek nem egyszer csóválta is meg fejét.

— Azha khülök, az a rossz khülök, nekhem nem thetszik, mondotta többször.

Szegény öreg, azt hitte, hogy szerelmes fia a pintérnek tetszett. Dehogy, még úgy se, mint neki.

Pintér szomszéd jól belátott a kártyába. Tudta nagyon, miért olcsóbb a kávé, ezúkor s miért nagyobb a kiló az egy kilónál neki, mint másnak, hanem nem szólt, csak hagyta oda járnai a szomszéd kakasát — kukorikolni.

— Hagy kukorikoljon, mondá egyszer mosolyogva, még le nem ütöm a szárnyát.

Pintérné asszonyt se kellett féltetni, hű volt ő, mint az állócsillag az éghez s csak hagyta a fiesúrt ott mókázni körülötte. Tetszett neki a fiók majom ugrálás — egyszer a menageriában s most is ott képzelte magát.

Egy ünnepnap összeért a kalendarium első és utolsó rovatában. Mindkét helyen, piros betűk voltak. Kóbi egész délutánt oda át birt eltölteni, a szép asszony mellett. S

ezen fényes alkalomra még a negyedfél száll bajuszát is kikefélté, hogy annál hódítóbb legyen.

Nem is állta ki szó nélkül a menyecske; megdicsérte szép feketeségét s meg is pödörte szép kis ujjával.

No, Kóbinak se kellett több, majd elájulta magát örömeiben. . . .

*

Este, a kávéház egyik szegletében, két fiatal ember beszélgetett, két deczi bor mellett. Jobb oldalon egy 24—25 éves fiatal ember ült, a balon pedig, a mi szép kis Kóbikánk.

— Thodod, az a djönörü khét szhemet, mikhor oda phillonthotta moghát oz enyém szép bajusz, ugy lhökdözött a szivem, mint a thödö, mikhor a shakter belefűjja. Azthán mikhor az a djönörö kheze meghsodorta a bajuszt, elájoltam. Shoká nem djöttem hozám. Mikor hozzám djöttem, a szép angyhal öleiben tholáltam maghamat. Athúthátú fogva, az enyhém — örökhre.

Kóbi szeme szikrákat hányt, mire a dicsékvést elvégezte s befejezte hazudságát.

messége engedte meg — Isten után — az ünnepelhetést. Meg is ünnepeljük azon napot a nemzeti lelkesültség legtisztább érzetével; megünnepeli minden gyermeke a hazának s átérzi a nagy nap magasztosságát. — Nem, nem lehet oly gyermek e drága hazában egy sem, kinek honszerelmét kétségbe vonni bírnia a közös anya, hiszen édes gyermekeként öleli mindeniket karjaiba, egyaránt terjeszti szét áldó kezét minden gyermeke fölött s nem ismer mostohát.

És a gyermek háladatlan lenne? Nem lehet! Együtt, tizenhat millió szív összecsatolásával s tizenhat millió kebel szerelmének lángjainál emeljük fel hálszavunkat a Mindenhatóhoz s hálattel kebelrel borulunk a vérrel öntözött anyaföldre Istent áldva s áldást kérve, a közös anyára.

S midőn előttünk lebeg már e szent nap, mit kell tennünk? Örködnünk kell továbbra is a haza sorsa felett s mindig csengeni képzeljük fülünkben Polybius szavait: »Két dolog tartja fenn az álladalmat: vitézség az ellen irányában és egyetértés a polgárok közt,« mert csak az egyetértés mellett adhatunk a hazának oly polgárokat, kik miatt nem kell pirulnia s kik szívök legmélyéből fogják mondani a nagy napon Kölcsey szavait:

„Neked élni kell, oh hon!

S örökre mint tavasz virulni.

Ah, mert omladékaidon

Reszketve fognék szétomolni,

Hazám, hazám!«

H I R E K.

Beszámoló. Dr. Gaal Jenő orsz. képviselőnk, az országgyűlés berekesztése után nyomban megkeresi kerületét, hogy

Hazugságát? — Oh, nem volt az többé egész hazugság, mert a mindennapi ostrom... (halt!)

Vacsán volt a vásár. Pintér majstrom is fölpackolt kocsijára s vitte a sajtárt, vödöröt, csöbröt, dézsát, kádat, hordót az eladásra. No, de jó munkás lévén, maradt még ott-honn is a javából.

Vásári munkát, csak nem is ad el ott-honn?

Kóbika örült a vásárnak legjobban. Jaj is volt annak, a ki a boltba belépett. Czukor helyet keményítőt, kávé helyet zsiros szódát, fél kiló só helyet, másfél méter szatyíngot kapott. S így az öreg Szennyeknek kellett a kis Szennyes piszkosságát helyre hozni.

— Khülök, khülök, ez még megbholondholja ütöt, sóhajtott fel az öreg, az ily munkára. Egyszer csak egy nagy puff! s elpattant az abroncs az udvaron.

Haj, de szaladt ki a Kóbi. Egy nagy hordót ért a csapás, Kóbika legnagyobb örömére.

Öt percz mulva a szomszédban volt a hordó s át lett adva a — pintérnének s a ki-

választóinak számot adjon eddigi működése és az országgyűlés által hozott törvények megalkotásáról. A választók és választott között közössé vált programm ismert mindenki előtt s hogy ettől nem tért el képviselőnk, megmutatta azon szép beszédekkel melyeket a lefolyt idő alatt tett a gyűlésen és bizottságban. Különösen kimagasló azon szakavatottságról fényesen tanúskodó beszéd, melyet az italjövődéki törvény módosítása mellett a legutóbb tartott s melynek értelmében az előadó is — meghajolva a jobb előtt — sok §-ban hozzájárult képviselőnk módosításához. Ajánljuk mindenkinnek a beszámoló meghallgatását, mely a szokott helyen a városháza előtt fog megtartatni a d. e. 9—10 óra között. Délben bankett lesz a Koronában, melyre egy teríték 1 frt 50 kr.

Esküvő. Kedden esküdtött örökhűséget Schreiber Fülöp gözmalomtulajdonos, a pécskai ifjúság jeles tagja, Eliász Jenni kisasszonynak. Az esküvést nagy lakoma követte, melyen az intelligentia köréből is többen jelen voltak.

Ipariskolai vizsgálat. M. és Ó-Pécska egyesített alsó fokú ipariskolájában a zárvizsgálat 12-én tartatott meg. Jelen voltak ez alkalommal tek. Köpf György főbíró ur, Garlati János vizsgálobizottsági elnök, Nagy Sándor ipartestületi elnök és Bagi József alelnök, Dojesák Mihály pénztárnok, Berzi István, Mogyorossy József, Czank István, Krausz György, Lindner János, Luptovics János, Götz Károly iparosok. A vizsgálat d. u. 6 órakor vette kezdetét a II-ik osztályban s befejeztetett háromnegyed 8 órakor az előkészítő osztály vizsgálatával. Ez alkalommal osztotta ki a járási főbíró ur azon pénzbeli jutalmakat is « 12 frtot » mi e czéira az aradi iparkamara által

kiküldetett. Jutalomban részesültek hatan; ezek közül 3—3 forintot kapott Csatlós Kálmán, Kabát János, Marton Jakab; 1—1 frtot Kelemen György, Bartok Márton és Baranyi András kik szorgalom és jóviseletért jutalmaztattak meg. A vizsgálat eredményével a bizottság megelégedett.

Gyász. Ismét egy szép életet oltott ki nálunk a kérlelhetlen halál, pénteken este fél 8 órakor, a mikor is az úde, eleterős szép asszonyt özv. Heller Manó német megfosztotta az élettől. Megdöbbenve vette a hirt mindenki, ki csak ismerte őt, mert alig pár nap előtt még a legjobb épségben láttuk őt. — Legyen könnyű neki a föld!

Maros szabályozás. Gróf Bethlen Andor miniszter, a Maros szabályozásra fordítva figyelmét, egy bizottságot küldött a folyó medrének és lefolyásának megvizsgálására. A bizottság Maros-Illyénél kezdte meg a vizsgálatot. Bornemisza Tibor báró ismertette meg a bizottsággal a viszonyokat s kimutatta, hogy az erdélyi sószállítás megszűnté óta a folyó elvan hanyagolva; azért tanácsolónak véli a miniszter úr állandó figyelmét felhívni a folyóra s a partszakadások megszüntetésére a szükséges intézkedések megtételét nagyon is kívánatosnak tartja, hogy az által a partmenti földek az elveszéstől megmentessenek.

Antal estélye. A helybeli dalárda megalapítója és fáradhatlan alelnökének nevestéje csütörtökön ünnepeltetett meg. A dalárda igaz őszinte tisztelete és szeretetének adva kifejezést, dicséretesen adta elő üdvözlő dalait, melyek végeztével az ünnepelt Antal kir. telekkönyvvezető úr, alkotásának szép tettére elérzékenyülve mondott köszönetet a megtiszteltetésért, kérve egyszerű mint a tagokat a további munkásságra. A nagyszerű estebéden jelen voltak a

alkudott munkadíj foglalóját egy becsomagolt füzér füge képezte — titokban, meg a mellé göngyölgetett levélke.

Mosolyogva fogadta a szép asszony az egészet s Kóbi távoztával, csaknem hahotával olvasta el a levél szerelmi ömlengéseit.

»Drágha thöndör!

Egy phillanthás, kit khebelem dhena-mitjhára lövött djönörö két szhemed thöre, megszúrta kheblemet. Most bheteg vagyok. Oh! szivem pháratlan medecinája, thoposzd reá moghodot szhivemnek, hodj thüledthü meggyógyítsam moghomot.

Oh! andjali vhásár, tortshad sokhá... sokhá! Phá!

Phunt 9 órakor phá!

Dhrága andjalod
Kóbika «

Már rossz szívű asszony, ha ily tiszta szerelemtől sugalt levélre is meg nem indul s ki nem tárja ölelő karjait. S talán, a szép pintérné bírnia ily rossz szívvel. Oh, az nem lehet! —

Esti 9 óra volt, mikor a szép asszony ablakát megkopogtatták. Kóbika öklelődzött ott ujjaiával, az ablaküvegen.

— Djönöröm, én vha gyom, susogta azután.

Egy kis várákozás után, kinyílt az ajtó Kóbikának.

Oh! boldogság, pottyantál-e valaha már ily nagy mértékben valakire, mint most a Kóbira? —

Az imádott egész pongyolában állt a gyertyavilágánál. Kóbi melléje sonfordálta magát, átkarolta reszkető kezével a szép asszonyt esodálatos bátorság! elfutta a gyertyavilágát.

(Ej, ej, a kis hamis!)

— Asszony, hangzik ekkor az ablakon át, nyiss ajtót!

Ne neked Kóbika!

Csapás! pottyantál-e már valaha ily nagy mértékben valakire, mint most Kóbikára?

— Jaj, az uram!

— Juj nekem, juj! a szomszéd.

— Hamar bujjék el az urfi, mert szét-apritja az uram.

Szegény Kóbi ha látott volna.

— Ide, ide, suttozta a menyecske s a konyha-ajtó mögött álló nagy hordóhoz von-szolta.

dalárdán kívül Novák István járásbíró, Dr. Fehér Manó, Dr. Issekutz Marcell, Gavrilovics István és Bedrich János urak. Az est igen vig hangulatban folyt le s a dalárda éjjelig rá-rá kezdte az eddig betanult darabjait, de a szellemes dictiókban sem volt hiány. Endreffy Lajos dalköri jegyző a testület nevében üdvözölte ünnepeltet talpra esett toasztjával, Medvezky Ernő úr pedig Beszterbányáról hozott tótmagyarságba kevert felköszöntőjével kacagattatta meg a társulatot.

Árverések. M.-Pécska község a sziondai földeket parcellánként bocsátotta árverés alá, mely alkalommal az árak meglehetősen magasra mentek fel s holdankint 22—23 frtig jutottak. mi a tulajdonos községnek javára szolgál, annál is inkább, mert a földdarabok 10 egymás utáni évre adattak ki s így az idő alatt nemcsak az ár nem fog változni, hanem a föld javítása is eszközölhetővé válik. Az árverés vasárnaponként folytatódik.

Majális. Az ipartestület által mult vasárnap rendezni szándékolt majálist elmosta az eső s az ma fog magtartatni, ha ugyan nincs másként megírva. A meglepően szép berendezésért nagyon kár lenne, ha az ma sem sikerülhetne.

Ismét jég. Pénteken d. u. fél háromkor neki zúdult a zivatar s utánna ugy szakadt az eső, mintha sajtárból öntöttek volna s egy percz alatt valóságos ár hömpölygött végig az utcákon. Az esés elején mogyoró nagyságu jég is esett, kárt azonban nem okozott, mert nagyon sűrű esőcseppekkel hullott.

Korán kezd. Dóka Jóska 6 éves kis fiú néhány pajtással játszatott Kőmives Gazsiéknál a szobában s a fiúk egyike az asztal fiókba nyult egy abban volt madárért, miközben a kis mákvirág meglátta ott a pénzeszacskót s kivett belőle egy forintot és elődalitott vele.

Kóbi belemászott s az asszony reá tette a fenéket.

A helyzet nem igen tetszett a Don-Juannak, de ezért szuszogni se mert. — A menyecske ajtót nyitott s férje belépett.

— No asszony, nem lesz jó vásár, itthon maradt a tiz akós. — Hozz hamar világot, meg a fenekelöt.

Az asszony ment s a férjüram hűségesen állta a hordót.

Pár pillanat mulva zuhogtak a kalapács ütések s a tiz akós, szépen be volt fenekelve.

Kóbi gondolkozott egy ideig, mi lesz vele, de mikor látta, mi történik, elszédült s vége lett.

Reggel hetivásár volt a pota fővárosban. Pintérmesterünk is kiállott a Szennyest boltátja közelében, a tiz akóssal s míg a vásárra elküldött asszony Vecsén árult, ő itt csapott jobb vásárt.

Sokan összecsdültek nézni a különös hordót, melyen nagy betűkkel diszelgett, az ára: 100 frt.

Az után kutatásra csak másnap találták meg nála a pénzt. Sokra veheti még, ha már az új bankót is ismeri.

Áradás. A sok esőzés következtében a Maros vizállása már néhány nap óta erősen emelkedik s oly zavaros, iszapossá vált, hogy ivásra csaknem használhatatlan s csak nagyon kevéssel jobb az árendás boránál, egy szakértő szavai szerint.

Kofa mulatság. Egy kofának a fiánősülési szándékban lévén, közölte colleganóinak egyikével az édes anyja s még a jelölt menyasszonyt is megnevezte. Persze ezt ellenezni kellett s a colleganó szörnyen ellenezte is és hatalmas argumentumokkal állt elő a piacon volt közönség mulattatására s oly éktelen perpatvar támadt hamarjában, hogy a vásárló kénytelen volt elhúzódni onnét.

Rozsda. Az aradmegyei gazdasági egyesület értesítése szerint, a kedvezőtlen időjárás következtében, a rozsda nagy mérvben fellépett Békés, Csanád, Temes és Arad megyékben s a buza- és zabvetésekben rohamosan terjed.

Ösztöndíj. Aradmegye, illetve az aradi ipar- és kereskedelmi kamarának, a kereskedelemügyi miniszter 300 frtot bocsátott rendelkezésére azon czélból, hogy abból a területén lévő iparosókból oly törekvő fiatal mestereket, esetleg segédekét segélyezzen, kik kiváló szorgalommal munkálkodva is, az anyagiakkal küzdeni kénytelenek.

A delegatióból. Az Ő Felsége által összehívott delegatio hadügyi bizottságának ülésén Bauer hadügyminiszter előadta exposéját, melyből kitűnik, hogy a közös költségvetésnek 95 százalékát teszi ki a hadügyi kiadások, dacára annak, hogy a hadügyminiszter által ezen czélra fölvetett költségvetés összegét, a legminimálisabbnak jelezte. Előterjesztésében egyntal kilátásba helyezte, a jövő évi költségvetésben, a békeleltetés emeléséből származható nagyobb kiadások felvételét.

Országgyűlés berekesztése. A 10-én tartott ülésen nyújtotta át gr. Szapáry

Miért volt oly drága az a hordó, nem tudta eltalálni senki.

A csödület, az öreg Szennyest is kicsalta a boltból.

— Micsedeeeee? 100 floren? Kérdé az öreg Szennyes.

— Igen, 100 frt ennek az ára, mond a pintér s azt hiszem, épen az urnak meg is éri.

Körül-körül nézi az öreg Szennyes. Nézi a dongát, feneket. Bedugja ujját a hordószádon, hogy a donga vastagságáról meggyőződjék.

— Tháti vhegye meg! hallatszok ki gyengén egy sopánkodó hang a hordóból.

Az öreg lehajol s halgat.

— Tháti, vhegye meg! hallatszok újra a lyukon át.

— Nhü, ez phomphás hordó, szól az öreg. Számi, Smüle, vigyétek be ez a hordó. Pinther itt a 100 floren . . .

A kíváncsiak előtt nem sokáig volt titok a titok, hanem Kóbika se hallgatta ám meg többször, a szép asszony nótáját.

miniszterelhők az országgyűlést elnapoló legfelsőbb kéziratot, melynek felolvasása után kibirdette az elnök, hogy az ülés október 1-ig elnapoltatik. A képviselők megjelenezték az elnököt s szétosztották.

Külföldi termés. Amerikában a vetések állása nem ígér még középtermést sem. Angol, Török, Oroszországban jó termésre van kilátás, azonban Németország mindannyit túlhaladja, oly kitűnőek a vetések. Egyiptom már befejezte az aratást s jó középtermést nyert. Kukoricza termése azonban kitűnő s a törés erősen folyik. Oláhországban a mienkhez hasonlóak a remények.

Simonyifalva megyénkbeli telepítvényes község megalapítója — Simonyi — elhatározta a község megnagyobbítását, miért is a határt 2000 hold területtel megtoldotta s annak telepeseiül Szolnok mellől hozat le tiszta magyar ajkú és érzésű embereket.

Világkiállítás. Budapest értelmiségéből sokan tanácskozást tartottak, egy Budapesten tarandó világkiállítás kérdése fölött. A tanácskozók minden tagja magáévá tette az eszmét s azon hiszemben van, hogy Baross miniszter sem fogja ezt eivetni

Apró hírek. Alsó-Fehér megyében a hét elején fagy és dér volt. — Széplovaglás. Pjeskov kozák kapitány november 20-tól május 31-ig ezer mértföldnyi utat tett meg lóháton. — Fez Aradon. Az eddigi hírek szerint a 33-ik ezred egy századát Aradról Temesvárra helyezik át s helyébe a bosnyák benschültek egy zászlóalját hozzák Aradra. — Lukán a villám, hat kaszást agyon sujtott. Pátkán pedig egy asszony halt meg hasonló esetenél s az asszonynyal együtt volt két gyermeke, továbbá egy férfi és két nő megnémultak. — Aradon 57 iparos kapott munkát a hadügyminiszteriumtól, a katonaság részére készítenő bakkancsokra s egy-egy 200 párt is készít közülök. — Új várm. Franciaország vámot vetett a tengeri és tengerilisztre. Az első után 3, a másik után 5 francot. — Tót-Komlós község megvette árverésen a kincstár tulajdonát képezett bánhegyesi 690 kat. holdból álló pusztát 222 ezer forintért. — Bécsben a magyar kiállítókra esett a kitüntetések legnagyobb része.

KÖZGAZDASÁG.

A méhtenyésztés örömei.

(Dr. Fényes Kálmán.)

A méh, melynek anyai és oly finom terméket köszönhetünk, nemcsak anyagi, hanem szellemi haszonnal is jutalmazza meg urának gondos fáradságát és összevetvén e kettőt egymással, egyik sem áll távol a másiktól.

A méhészet valódi szenvedélylyé válik az emberben; eleinte méheinek csak munkaságát csodálja, később alkalmat nyilik megfigyelni beléletüknek anyai érdekes titkát, az inger mindinkább növekszik és csakhamar a legteljesebb élvezetté emelkedik. A méhész gazdálkodva osztja be üres idejét, hogy abból minél többet kedvencei körében tölthesen; az órák, melyek különben unalom vagy

költséges szórakozás közepett folytak volna le, kellemes és hasznos időtöltésben repülnek el.

Csaknem oly gyönyört érez a gondolkodni tudó és okszerű méhésztársaságában, mint valamely tudós könyvei között, amint arról minden passionátus méhésznél meggyőződhetünk.

Szép sorjában, hogy a külesinnak is elég tétessék, állanak egymás mellett a kaptárok, nyílásaik előtt pedig pezsgő élénkség mutatkozik, a méhésztársaság benső örömmel nézdeli fáradhatlan munkáit, amint egy részük vidám döngéssel hagyja el a kast, más részük pedig édes terhétől nehézkesen repülve hazatér. Ezek mind az ő napszámóit, egytől-egyig neki gyűjtene és érette közvetve fáradoznak. Majd szemünkbe ötlenek a lusta herék: ők nem buzdulnak a dolgozók példáján, hanem nagy kényelmesen ki- és besétálnak a kapun, lármás áriákat dudolgatva, amint valódi járdapadosokhoz illik. — Egyik-másik dolgozó méh holt méhet czepele magával, mert bizony a méhek temetése igen egyszerű; valamelyik méh megragadja elhunyt testvérét, felrepül vele a magasba és a kastól távolabb leejti a földre, hol rovarok, madarak vagy egyéb sirások végeznek a hullával. — Egy másik méh molykukacozt hoz ki a kaptárból, s ha a belopódzott bűnös egynek nehéz volna, ketten csipik meg és kilövik a kasból, hol titkos látogatásokat nem szoktak megtérni. — Párosodás idején, ha a nap már magasán áll, kirepülnek a királyi szüzek, hogy szerelmökkel valamely lovagot boldogítsanak. — Dél-tájban az ifjú nemzedék tömegesen tolul ki a házból, hogy első repülését megtegye és lakásával jól megismerkedjék. — Néha tolvajméhek jönnek, ezekkel az éber örök heves küzdelemre kelnek, míg meg nem szalasztják a vakmerő tolakodókat. — És így váltózik a kis szinpad pillanatról pillanatra, de a szereplők soha ki nem fáradnak. — A laikus nem bírja megmagyarázni magának, hogy miképpen lehet a méhek ezen zsbajában gyönyörködni; de a méhésznek e látomány annyira kedves, hogy alig bír megválni attól, neki ezen zsbongás kedves zenéjét képezi, melyet csak ő tud érezni és érteni. Önkénytelen csodálása ez a természet ama hatalmas erőinek, melyek mozgásba hozzák és mintegy paranesszóra működni készítenek ama kis rovarokat, s aki a teremtés remekművének nagyszerűségét méltányolni képes, az előtt a méheknek ezen egyszerűnek látszó ki- és bejárása épen oly érdekes leend, mint valamely ezerműzés gép, mely egy fordulatóban száz ember erejével dolgozik.

Hátha még e csodás kis országot megnyitjuk és abba behatolunk! Ott van még csak az igazi Liliput, melynek ezernyi apró lakója örökös tevékenységben sürgőködik. — Ama szabályos építkezési bölcsők, melyekben az ivadék fejlődése végbemegy; ama gazdag raktárak, melyek az aranysárga mézet rejtik magukban; amaz illatos anyag, melyből a liliputiak szobáskái épülnek, ama kedves zsongás, mely a kaptárból kihangzik, mind megannyi új élv a romlatlan érzékek számára, hol a látás, izlés és hallás kéjeleg.

Ezt a gyönyört csak a méhésztársaság ismeri és méltán csodálkozik a nem méhésztársaság előtt, midőn őt órahosszant méhesében foglalkozni látja. Azon aprólékos gondok, melyek a méhtenyésztő üres idejét betöltik, valóban kipótolhatatlan örömet okoznak, úgy mint az atyának gyermekei dédelgetés, s azért találoán nevezi a

német a méhészt «Bienenvater»-nek. Látni, hogy ápoló keze alatt kasai napról-napra gyarapodnak; látni a családoknak gyors szaporodását; látni a dús jutalmat aránylag csekély fáradságért: — mindez élvezettel jár s bizonyos mérvben kielégíti az emberbe oltott alkotási ösztönt.

Legnagyobb élvezetet nyújtanak azonban a méhésztársaság rajzás és a mézszüret időszakai.

A rajzás a méhkas forradalmához hasonlító: pártokra szakad az eddig békésen együtt élt népesség és míg a győztes fél a birodalomnak ura marad, addig a másik csoport a száműzött királynéval együtt új hazát keres magának. De e forradalom, ez elválás a méhésztársaság nagy öröme van, mert ő a régi hontól örökre búcsúzó csapatnak szíves jó akarattal kényelmes tanyát készít, a vándorlókat kedves vendégekkül fogadja és mindenkorra elszállásolja őket háza környékén. — A Dzierzonista a rajzási sason élvezeteiről többnyire le szokott mondani, mert azokért a mesterséges rajzotatás számos előnye által bőven kárpótoltatik. Ő nem liberális, aki méheket önkényük szerint hagyja eszeledni, hanem jobbagyait költözésük és letelepedésükben saját vágyai szerint igazgatja és a rajzás idejét, módját önbelátása után határozza meg. És míg némely méhésztársaság sportnak tartják a méhrajoknak szeszélyes kirepülésével, letelepedésével és fáradságos befogásával bajlódni; addig a Dzierzonista kényelmesen, csendes pipaszó mellett ketté osztja kaptárait és ebben gyönyöreit épen úgy feltalálja, mint ama maradó pártiak, kik csupán commotió szempontjából nem egyszer lóháton üldözik a futó rajokat, mintha csak agarásznának. . .

Ősszel azután beáll a mézszüret ideje. A méhésztársaság jutalmát óhajtja venni fáradozásainak és sorra járja kasait, mindegyiktől erejéhez mért adót szedvén. De a méhek nem szívesen a ják ki a kívánt dézsmát, füsttel kell őket kapacitálni afelől, hogy fölösleges készletüket aruknak a gondozás és ortalom díjával átengedjék. — A keretes kaptároknál a mézszüret nincs időhöz kötve, azokból bármikor kivehető a netaláni felesleg, ott tehát mindenkor kész lakomára talál az ember. Örömteljes büszkeséggel tekint a méhésztársaság a feltalált edényekre, melyekben a finom productum minőségi fokozat szerint osztályozva van; egyikben a fehére sejték méze áll, vetekedvén a kristály színével, a másikban a barnább színű, a melyből esetleg a gyengébb kasok téli készlete fog pótoltatni, — a viasz is csakhamar ki van olvasztva és aranysága lemezekbe, vagy korongokba öntve. . . Ki nem érezne gyönyört ilyenkor, látván fáradságának dús gyümölcseit, s ki ne lenne elismeréssel azon igénytelen rovarra iránt mely művészetét és munkásságát oly nagy mértékben szenteli javunkra?!

Ez érzelmek minden méhbarátban annyira ki vannak fejlődve, hogy azok által köztünk némi szövetség támad. Érdekes megfigyelni szenvedélyes méhésztársaság találkozását: ba sohasem is ismerték egymást, mégis hajlamot éreznek egymás iránt, közös szenvedélyük közel hozza őket egymáshoz, mintha azon körülmény, hogy valaki méhésztársaság teljes garantiát nyújtana afelől, miszerint az illető romlott ember nem lehet.

És — kevés kivétellel — a dolog úgy is áll, mert a tapasztalat beigazolta Jakobbnak következő szép szavait:

«Léptessük el magunk előtt méhésztársaság-

merőseinket. Bizonyára igen kevés iszákost, kártyást, testi vagy lelki nyomorultat, a kedély jobb valójában sülyedt embert fogunk találni közöttük. Nem! A romlottaknak a méhésztársaság sem idejük, sem pénzük, ehhez ők felületesekek, szívők az ily ártatlan örömeik iránt érzéketlen, kihalt és elkérgesedett, mint valamely kiégett kráter. Épen így kevés méhészt fogunk találni, a ki istenét elvesztette és önmagát helyébe állította. Nem angyalokról van szó, de általában mégis mondhatni, hogy a méhkedvelők szorgalmas, munkás, családjaikért gondoskodó emberek, érezni tudó, jóra fogékony, a nemes és őszinte barátság kapcsa által övezett kedélyűek, magának a méhnek hű képmásai.»

GABONA-ÁRAK : Budapest

Buza	8 frt 10 krtól	8 frt 80 krig.
Rozs	7 frt — krtól	7 frt 35 krig.
Árpa	6 frt 50 krtól	6 frt 80 krig.
Zab	8 frt 50 krtól	8 frt 90 krig.
Tengeri	5 frt 10 krtól	5 frt 15 krig.

Aradon

Buza	7 frt 50 krtól	7 frt 70 krig.
Rozs	6 frt 50 krtól	— frt — krig.
Árpa	— frt — krtól	— frt — krig.
Zab	— frt — krtól	— frt — krig.
Tengeri	5 frt 10 krtól	— frt — krig.

Pécskán

Buza	7 frt 50 krtól	7 frt 80 krig.
Rozs	7 frt — krtól	7 frt 30 krig.
Árpa	5 frt 80 krtól	— frt — krig.
Zab	8 frt — krtól	— frt — krig.
Tengeri	4 frt 60 krtól	4 frt 70 krig.

PATTANTYÚK.

Talpraesett felelet. A diáksereg vizsgálzik. Ép a számoláson van a sor, midőn az igazgató azt kérdezi egyik keményfejűtől:

»Hány forintja lesz azon embernek négy hét alatt, ki hetenként 5 frtot keres?»

Ez nem tudván megfelelni, háta mögött egy 'jól-számoló' hirnénnek örvendő s külömben is éles-eszű gyermek kapaszkodik, hogy ő megfejt.

»Mond meg tehát te, Friczi fiam!« — szól a tanító.

»Egy forintja sem lesz« — volt a felelet.

»Hogyan?! Gondold csak meg még egyszer!« — hall'szik a biztatás a jó rektor részéről.

»Hát ugy, hogyha azon ember akár száz hétig is csak keresné az 5 frtot, de nem találná, nem lesz annak pénze sohasem,« s gonosz mosolyra húzá ajkait.

Csörge Ádám: Má me aszonygya Miklós Pétör, hogy a francia háboruskodik — kinyába.

Tzompó Mihály: Alighanem a nimöt lösz az nászom! már az harezútt kinnyába 48-ba is, no mög 55-be!

Szerkesztői üzenet.

Dr. V—cs. Arad. Sajnálom, de ezen számból elkéstek s csak a jövőben adhatom és adom.

A. Gy.—B. Topolya. A második szám kivételével megy.

D. J. Fiume. Átvettem. A jó kívánatokat köszönöm s ha a kitartásra lesz csupán szükségünk, úgy megélünk. Üdvözet.

Kántor-Csatár. Csakugyan azt hiszed, hogy a multkori »hús« teljesen megtöltötte a szerkesztőséget? Ne hidd! jól emészt a lapunk, csak küldj bele. Servus.